

stemme mod Loven og rette sig efter mig, vilde de Herrer i Grundten være bedrøvede og føde af, at de ikke kunde følge den højtærede Minister, idet han har den fuldkomment humane Aand ligeoverfor alle Mennesker. Der er ikke en Stemme der lyder anderledes, end at man gerne vil hjælpe de daarligt stillede Skolelærere. Det er ganske utroligt, hvor Hjærterne have været aabne overfor Skolelærerne. Jeg har talt med forskellige Mænd paa Gruppemøderne, alle have de human Følelse overfor Skolelærerne, alle have de de bedste Følelser; men jeg har rigtig nok haft Lejlighed til at bemærke, at Hjærtet har været mere og mere aabent, jo længere man er fra den Kasse, som skal betale. Den Gang da Talen var om, at Statskassen skulde betale, var alle enige om, at Statskassen burde betale; det er uheldigt, at den højtærede Finansminister er uwillig; men vi haabe, som jeg før sagde, lidt Forbedring deri, og jeg selv er ikke bedre; hvis det er Sjælland eller Sjælland, der skal betale, saa er jeg ikke bange for det, men mere for Fyn, og mest bange er jeg for Svendborg Amtsrådsreds, hvor jeg er Medlem af Amtsrådet. Den højtærede Minister maa huske paa, at naar Ministeren har de smukke Følelser ligeoverfor Skolelærerne, kunne muligvis andre Ministre have lignende Følelser overfor andre. Sæt, at Justitsministerens Hjærte var aabent paa samme Maade som Kultusministerens, for Politibetjente, Arretforvarere, Sognekogder, den uhyre Mængde Mennesker, som der er under Justitsministeren rundt om paa Landet, og saa Justitsministeren sagde: Jeg synes, at disse Mennesker kunde lige saa godt staa som Embedsmænd, det er saadanne rare Mennesker, lad dem blive livsforfikkede som de andre, lad Amtsrådene besørge den Historie og give det, som skal til der, og siden give Bonus o. s. v. Indenrigsministeren har jo ogsaa en Del saadanne Folk som f. Eks. Vejinspektorer, Vejassistenten, Vejmaend o. s. v. Hvorfor skulde saa disse ikke ogsaa tages med, og naar vi saa komme til Krigsministeren, saa har han jo Gendarmerne, det er jo ogsaa Folk, som jeg anser for meget dygtige og nyttige i Samfundet. Ja, jeg beder dem nu! Hvis nu alle disse Mennesker rundt om i Landet fik Bonus og Livsforfikkning, saa vil jeg finde, at det var meget smukt og human, men jeg vil spørge de Herrer — de fleste af dem, som her sidde, have jo været eller ere Medlemmer af Amtsråd og Sogneråd og haft med kommunale Sager at gøre — om det ikke er en betænkelig Ting at gaa ind paa; jeg tror, at det vil blive meget dyrt at være saa hu-

man. Hovedgrunden, hvorfor jeg vil stemme mod § 5 eller ogsaa stemme mod hele Loven, er den, at denne Sag er for mig en komplet kommunal Affære og ikke nogen ministeriel Sag. Det kan blive en farlig Ting, hvis Ministrene sige, den ene: vær saa god og betal dette! og den anden: vær saa god at betal dette! Jeg vil sige, at det er min bestemte Opfattelse, at i kommunale Sager bør vi se at sørge for at komme hen til virkelig Selvsyre. Den højtærede Minister sagde, at man ikke skulde regne videre paa disse subvencione Raad, men det er efter min Mening en uheldig Opfattelse. Vi skulle just holde dem meget højt, vor kommunale Forfatning er kommen ind paa en udmærket Bane, baade i de smaa Kommuner og i Amtskommunerne har den faaet fast og solid Bund at staa paa. Saa konservativ som jeg er — og ingen kan være mere i den Retning — maa jeg sige, at jeg ikke vil have nogen Indblanding fra Regeringens Side, uden for saa vidt den skal paa, at der ikke sker noget uretsfærdigt, men jeg vil ikke have, at fordi den finder at noget er human, skulle vi betale det og det, det vil jeg ikke være med til, og det er en Sag, som jeg vil raade det høje Ting til ikke at komme ind paa. Der er ingen som sagt, der underkender den højtærede Ministers Følelser overfor Lærerne — det er jeg overbevist om, at ikke nogen her i Salen gør — og jeg tror at kunne sige med Sandhed, at Nar efter Nar have vi hørt, at der fra hele Landets Præster og Skolelærere har lydt Lovtaler over Ministeren, paa Grund af den smukke Maade, hvorpaa han har behandlet dem, fordi de vide, at det er en Mand, som vil vise dem Imødekommenskab og vil hjælpe dem. Det er altsaa egentlig ikke imod den højtærede Kultusminister, jeg retter min Indvending, og hvis jeg i det hele taget skulde rette den mod nogen, maatte det inderst være imod den højtærede Finansminister, fordi han ikke har villet bøje sig i denne Henseende og give de Penge af Statskassen, som det forekommer mig rettest og rimeligst maatte komme fra Statskassen, men jeg vil sige til de ærede Medlemmer af Tinget: Lad os vente lidt. Der er ikke noget forløbet, hvis de ikke saa denne Bonus nu, de kunne saa maaske saa den større en anden Gang. Lad os se Tiden an, og hvis Regeringen ønsker at skaffe dem disse Penge, lad den saa tage dem fra Statskassen.

Rump: Det foreliggende Lovforslag falder i to Dele. De første fire Paragraffer have Hensyn til Fremtiden, de gaa ud paa at ordne Sikringen af Overlevelses-